DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 18 sierpień 1953 **Nr 10/8 gm/** Poz. 31

31.

OKÓLNIK

z dnia 5 sierpnia 1953 r.

w sprawie wykładni (IV) niektórych przepisów ustawy o podatkach terenowych. Nr PM 9070/4/53.

W związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy stosowaniu przepisów ustawy o podatkach terenowych, Ministerstwo Finansów — śladem wykładni zawartych w okólnikach z dnia 19 czerwca 1951 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 14, poz. 47), z dnia 23 stycznia 1952 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 2, poz. 6) i z dnia 26 maja 1952 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 9/8 gm, poz. 32) — wyjaśnia, co następuje:

Podatek od nieruchomości.

Do art. 4 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1.

Przepis art. 7 ust. 1 stanowi, że jednostką podatkową jest nieruchomość; oznacza to, iż przepis ten należy rozumieć w ten sposób, iż mimo, że dana nieruchomość stanowi współwłasność dwóch lub więcej osób, należy dokonać jednego wymiaru od całej nieruchomości z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 7 ust. 2.

W związku z tym oraz nawiązując do uwagi 2 do art. 4 ust. 1 — wykł. I — dodatkowo wyjaśnia się, że jeżeli nieruchomość stanowi współwłasność dwu lub więcej osób, w nakazie płatniczym obejmującym wymiar dla całej nieruchomości należy uczynić wzmiankę, jaka kwota podatku z ogólnej kwoty wymierzonego podatku dla całej nieruchomości przypada dla każdego ze współwłaścicieli w stosunku do posiadanej przez każdego z nich części nieruchomości. Tak sporządzony nakaz płatniczy w tylu egzemplarzach, ilu jest współwłaścicieli, należy doręczyć każdemu ze współwłaścicieli.

Zaznacza się, iż w tym przypadku każdy ze współwłaścicieli odpowiada tylko w stosunku do części podatku na niego przypadającej całym swoim osobistym majątkiem, nie wyłączając części ułamkowej nieruchomości należącej do dłużnika. Zgodnie jednak z art. 750 k.p.c. opisowi i oszacowaniu podlega cała nieruchomość.

Zasadę tę należy także stosować w przypadkach, gdy na części nieruchomości ustanowione zostało prawo użytkowania, gdyż z mocy art. 4 ust. 2 na użytkowniku ciąży obowiązek podatkowy.

W związku z tym nieaktualne staje się wyjaśnienie podane w uwadze 2 do art. 4 — wykł. I — iż nakaz płatniczy może być skutecznie doręczony jednemu ze współwłaścicieli.

Do art. 6 ust. 1 pkt 1).

Do kategorii zakładów państwowych utrzymywanych przez Państwo zaliczać należy także żłobki prowadzone przez Wydziały Zdrowia jak i żłobki przyzakładowe prowadzone przez przedsiębiorstwa działające na rozrachunku gospodarczym i w związku z tym, budynki, względnie ich części stanowiące własność Państwa, a zajęte na żłobki w każdym przypadku wolne są od podatku.

Do art. 6 ust. 1 pkt 1) i ust. 2 pkt 1).

1. W związku z niewłaściwą interpretacją przez terenowe organa finansowe przepisu zawartego w pkt 2) § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 czerwca 1952 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych z tytułu obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali przypadających od niektórych podmiotów gospodarki uspołecznionej — Monitor Polski Nr A-51, poz. 696 wyjaśnia się:

Na zasadzie powołanego przepisu całkowitemu zwolnieniu od podatku od nieruchomości przypadającego od podatników gospodarki uspołecznionej zarówno w odniesieniu do budynków, jak i należących do nich gruntów podlegają jednostki organizacyjne wymienione w § 9 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym—Monitor Polski Nr A-55. poz. 630, a mianowicie:

1) jednostki organizacyjne wykonujące wyłącznie funkcje kierownictwa, koordynacji, kontroli i nadzoru w stosunku do podległych im przedsiębiorstw lub zakładów działających na pełnym rozrachunku gospodarczym z wyjątkiem jednostek organizacyjnych utrzymywanych z narzutów na koszty własne podległych im przedsiębiorstw lub zakładów,

2) centrale (biura) zaopatrzenia z tym, że podległe im składy zostaną zorganizowane na zasadzie pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

3) centralne laboratoria i biura konstrukcyjne niezależnie od zasady odpłatności ich świadczeń — jeżeli charakter ich działalności uzasadnia uniezależnienie ich wydatków od dochodów (własnych),

4) przedsiębiorstwa lub zakłady nieczynne, jeżeli wydatki na ich zabezpieczenie i utrzymanie nie mogą być pokryte ze źródeł pozabudżetowych.

Z powyższego wynika, iż pod powołany przepis zarządzenia podpadają wyłącznie te jednostki, których ogół dochodów i wydatków objęty jest budżetem Państwa. W razie powstałych w tym względzie wątpliwości — stan faktyczny co do poszczególnego podatnika należy ustalić we właściwej komórce finansowej.

2. Za samodzielnie bilansujące państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, o których mowa w pkt 3) § 1 powołanego w uwadze 1 zarządzenia, należy uważać:

wszystkie przedsiębiorstwa państwowe oraz te spośród państwowych zakładów, które samodzielnie bilansują; samodzielnie bilansującymi państwowymi zakładami są: wszystkie zakłady działające na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego oraz te spośród zakładów działających na zasadzie ograniczonego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego (zob. §§ 12 i 13 powołanej w uwadze 1 uchwały Rady Ministrów), które: a) sporządzają plan finansowy i b) obowiązane są do składania okresowej sprawozdawczości finansowej (na którą składa się bilans i rachunek wyników (zysków i strat) wraz z ewent. innymi wymaganymi załącznikami.

Do art. 6 ust. 2 pkt 2).

1. Nieruchomości lub ich części wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1), 3)-5) zajęte na lokale reprezentacyjne bądź mieszkania służbowe są wolne od podatku. Na podstawie powołanego przepisu zwolnione są od podatku między innymi budynki lub ich części pozostające we władaniu władz wojsowych bądź organów bezpieczeństwa publicznego zajęte na lokale służbowe pracowniów tych organów.

2. Minister Finansów zarządzeniem z dnia 7 marca 1953 r.— Monitor Polski Nr A-26, poz. 305 zlecił organom finansowym by zaniechały ustalania zobowiązań podatkowych z tytułu obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości przypadającego od państwowych ośrodów maszynowych (P.O.M.). Wyjaśnia się, iż na podstawie uchwały Prezydium Rządu Nr 366 z dnia 3 maja 1952 r. w sprawie przejęcia spółdzielczych ośrodków maszynowych gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska" przez państwowe ośrodki maszynowe (Monitor Polski Nr A-39, poz. 565) — byłe S.O.M. działając w ramach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska" — zostały przejęte przez P.O.M. i stanowią obecnie ich część składową. Z tych względów należy również w odniesieniu do gminnych ośrodków maszynowych (G.O.M.) stosować powołane zarządzenie Ministra Finansów.

Do art. 8 ust. 1 pkt 1).

1. Jak to już wyjaśniono w uwadze 7 do art. 8 ust. 1 pkt 1)— wykł. I czynsz należny za rok podatkowy z tytułu najmu lub dzierżawy, stanowi podstawę opodatkowania dla wszystkich budynków wynajętych lub wydzierżawionych. W związku z powstałymi w terenie wątpliwościami, czy zasadnym jest przyjmowanie za podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości czynszu faktycznie płaconego od lokali zajmowanych przez osoby wymienione w art. 3 naj. lok. w tych przypadkach, gdy czynsz jest wyższy od czynszu wynikającego z art. 3 naj. lok. wyjaśnia się:

W przypadku gdy osoby wymienione w art. 3 naj. lok. płacą wynajmującemu czynsz wyższy od czynszu wynikającego z art. 3 naj. lok. za podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości należy przyjmować zawsze czynsz wynikający z art. 3 naj. lok. Wysokość czynszu za lokale mieszkalne jest uregulowana dekretem o najmie lokali i wobec tego umowa ustalająca od lokali mieszkalnych czynsz wyższy od przewidzianego przepisami dekretu o najmie lokali, jako sprzeczna z ustawą powoduje nieważność ustalenia czynszu wyższego. Taki zatem (wyższy) czynsz nie jest czynszem należnym w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach terenowych. Tę zasadę należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Przy sposobności przypomina się, że na inkasentach podatku od lokali w myśl obowiązujących przepisów (§ 33, 34 rozp. Min. Fin. z dn. 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania przepisów dekretu o post. pod. — Dz. U. Nr 5, poz. 43, Nr 60, poz. 415 i z 1952 r. Nr 42, poz. 292) spoczywa obowiązek prowadzenia dla nieruchomości kwitariusza, kart kontowych oraz księgi przychodu — rozchodu, przy czym kwitariusz powinien obejmować wszelkie rodzaje wpłaty dokonane przez osoby zajmujące lokale (najemców) z nieruchomości z rozbiciem na składniki, a w szczególności z tytułu czynszu, świadczeń oraz podatku od lokali i na podstawie tych kwitariuszy, które powinny być prowadzone zgodnie z prawdą, można ustalić przypadki pobierania czynszu wyższego od przypadającego w myśl dekretu o najmie lokali i w związku z tym o wszelkich przypadkach stwierdzenia pobierania wyższego czynszu należy zawiadamiać właściwą władzę czynszową.

2. Jak już wyjaśniono w uwadze 3 do art. 8 ust. 1 pkt 1) — wykł. I sumy wpłacane przez wynajmującego na F. G. M. stanowią składową część czynszu. W związku z wejściem w życie z dniem 1 marca 1953 r .rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1953 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe i wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U. Nr 19, poz. 76) wyjaśnia się, iż przepis § 14 powołanego rozporządzenia nie ma wpływu na podstawę opodatkowania t. zn., iż 50% pobranego czynszu stanowiącego wpłatę na F. G. M. nie podlega wyłączeniu z podstawy opodatkowania, którą stanowi pełny czynsz.

Przykład.

Roczny czynsz za lokal użytkowy przypadający według stawek czynszowych wynosi 2.400 zł. Wynajmującym lokal jest osoba nie będąca jednostką uspołecznioną i z tego powodu obowiązana jest wpłacać 1.200 zł t. j. 50% pobranego czynszu na rzecz F. G. M. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz 2.400 zł.

Podstawa opodatkowania za rok podatkowy 1953 składać się będzie w części dotyczącej lokali użytkowych z dwóch elementów: z czynszu umownego za okres styczeń — luty 1953 r. oraz z czynszu za okres od 1 marca 1953 r. wynikającego z powołanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Powołane rozporządzenie Rady Ministrów normuje odmiennie niż dotychczas obowiązek wpłat na F.G.M., obowiązek ten bowiem ciąży nie tylko na właścicielu (§ 14) wynajmującym, lecz także na najemcy lokalu użytkowego (§ 15), o ile jest nim jednostka nieuspołeczniona w rozumieniu § 1 powołanego rozporządzenia.

W związku z tym wyjaśnia się, że wprowadzony nowy obowiązek wpłat na F.G.M. ciążający najemcę, nie ma wpływu na podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości, ponieważ ta wpłata nie stanowi składowej części czynszu.

3. W myśl przepisów § 12 powołanego w uwadze 2. rozporządzenia Rady Ministrów, jeżeli przedmiotem najmu na cele użytkowe jest cały budynek, a najemcą lub najemcami są jednostki uspołecznione, czynsz obniża się o 50%, o ile najemcy w drodze umowy zobowiążą się do wykonywania kapitalnych remontów. Wyjaśnia się, iż w tym przypadku podstawę opodatkowania stanowi czynsz wynikający z przepisów tego rozporządzenia obniżony o 50%.

Do art. 8 ust. 6.

W związku z wątpliwością, czy przy ustalaniu wartości budynków fabrycznych należy również uwzględniać wartość pieców hutniczych oraz kominów fabrycznych wyjaśnia się, że przy ustalaniu wartości budynków fabrycznych nie dolicza się wartości pieców hutniczych i kominów fabrycznych, jako będących urządzeniem technicznym stanowiącym przynależność tych budynków.

Wyjaśnienie to należy stosować zarówno do pieców hutniczych martenowskich i koksowniczych, jak i kominów fabrycznych tylko w odniesieniu do wymiarów jeszcze nie dokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Podatek od lokali.

Do art. 16 ust. 1 pkt 1).

Wyjaśnienia zawarte w uwadze 1 do art. 8 ust. 1 pkt 1), a dotyczące przypadków pobierania czynszu wyższego od czynszu wynikającego z art. 3 naj. lok. mają odpowiednie zastosowanie w podatku od lokali.

Do art. 16 ust. 1 pkt 2).

W związku z wejściem w życie z dniem 1 marca 1953 r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1953 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe i wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej (Dz. U .Nr 19, poz. 76) oraz celem usunięcia mogących powstać w związku z powołanym rozporządzeniem wątpliwości co do przyjmowania podstawy opodatkowania dla lokali użytkowych wyjaśnia się:

Podstawa opodatkowania za rok podatkowy 1953, stosownie do §§ 1 i 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 16 kwietnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-35, poz. 445) składać się będzie z dwóch elementów: elementami tymi będą za miesiące styczeń, luty i marzec 1953 r. należna wpłata na F.G.M za powyższy okres, obliczona z podstawy miesiąca stycznia 1953 r. według tabeli Nr 2 stanowiącej załącznik do dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali (Dz. U. z 1950 r. Nr 51, poz. 479), zaś od miesiąca kwietnia do grudnia 1953 r. należna wpłata na F.G.M za ten okres obliczona z podstawy miesiąca marca 1953 r., a przypadająca zarówno od wynajmującego jak i od najemcy (§§ 14 i 15 rozp. Rady Ministrów).

Jeżeli do uiszczenia wpłat na F.G.M. obowiązany jest tylko wynajmujący, bądź tylko najemca — podstawę opodatkowania stanowi wpłata na F. G. M. należna od wynajmującego, bądź od najemcy i wreszcie, gdy zarówno wynajmujący jak i najemca nie ma obowiązku uiszczenia wpłat na F.G.M. podstawę opodatkowania stanowi czynsz określony dla poszczególnych kategorii lokali użytkowych w tabelach stanowiących załączniki do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1953 r.

Minister Finansów T. Dietrich

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) blankiety pokwitowań kasowych Seria D od Nr 434038 do 434100, skradzione poborcy skarbowemu w Oddziale Finansowym P. P. R. N. w Będzinie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr. 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa - Praga.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,50

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 20168. 4-B-17268. 21.000.